

succesive, fără a exista un motiv obiectiv privind natura, tipul sau caracteristicile activității prestate care să justifice aceasta, implică recunoașterea faptului că astfel de contracte sunt contracte pe durată nedeterminată:

- a) sunt compatibile cu dreptul comunitar o interpretare și punere în aplicare a dreptului intern de către instanța națională potrivit căroră, în toate cazurile, constituie un motiv obiectiv pentru încheierea de contracte de muncă pe durată determinată faptul că dreptul temei juridic pentru încheierea acestora a fost invocată o lege privind angajarea în temeiul unor contracte pe durată determinată pentru satisfacerea unor nevoi sociale sezoniere, periodice, temporare sau excepționale, chiar dacă în realitate nevoile satisfăcute sunt „permanente și durabile”?
- b) sunt compatibile cu dreptul comunitar o interpretare și punere în aplicare a dreptului intern de către instanța națională potrivit căroră o dispoziție care interzice transformarea contractelor de muncă pe durată determinată în sectorul public în contracte de muncă pe durată nedeterminată trebuie interpretată în sensul că în sectorul public transformarea unui contract sau a unui raport pe durată determinată în contract sau raport pe durată nedeterminată este absolut interzisă în toate cazurile, chiar și atunci când acest contract a fost încheiat în mod abuziv pe durată determinată, și anume atunci când nevoile satisfăcute erau în realitate „permanente și durabile” și că într-un astfel de caz instanța națională nu mai are posibilitatea să aprecieze natura reală a raportului de muncă în litigiu și calificarea sa corectă drept contract pe durată nedeterminată; sau interdicția menționată mai sus trebuie să se limiteze numai la contractele de muncă pe durată determinată care au fost încheiate în mod real pentru a satisface nevoi temporare, neprevăzute, urgente, excepționale sau similare, nefiind aplicabilă și contractelor încheiate în realitate pentru a satisface nevoi care sunt „permanente și durabile”?

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Monomeles Protodikeio Rethymnis (Grecia) la 17 aprilie 2008 — Michail Zacharioudakis/Dimos Lampis

(Cauza C-164/08)

(2008/C 171/34)

Limba de procedură: greaca

Instanța de trimitere

Monomeles Protodikeio Rethymnis.

Părțile din acțiunea principală

Reclamant: Michail Zacharioudakis.

Pârât: Dimos Lampis.

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 5 și clauza 8 alineatele (1) și (3) din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP, care face parte integrantă din Directiva 1999/70 a Consiliului (JO L 175 din 10 iulie 1999, p. 43, Ediție specială 05/vol. 5, p. 129), trebuie să fie interpretate în sensul că dreptul comunitar interzice adoptarea de măsuri legale de către statul membru în vederea punerii în aplicare a acordului-cadru menționat, atunci când:
 - a) înainte de intrarea în vigoare a directivei există deja în ordinea juridică internă, măsuri legale echivalente, în sensul clauzei 5 alineatul (1) din acordul-cadru și
 - b) atunci când, în ordinea juridică internă, prin măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a acordului-cadru, se reduce nivelul general de protecție acordată lucrătorilor cu contract pe durată determinată?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în măsura în care înainte de intrarea în vigoare a Directivei 1999/70/CE există în ordinea juridică internă măsuri legale echivalente în sensul clauzei 5 alineatul (1) din acordul-cadru, astfel cum este dispoziția pertinentă în cauza principală, respectiv articolul 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920, adoptarea unei măsuri legale în vederea punerii în aplicare a acordului-cadru — precum dispoziția pertinentă în cauză, respectiv articolul 11 din Decretul prezidențial nr. 164/2004 — constituie o reducere inacceptabilă în ordinea juridică internă a nivelului general de protecție acordată lucrătorilor cu contract pe durată determinată, în sensul clauzei 8 alineatele (1) și (3) din acordul-cadru:
 - a) atunci când o astfel de măsură legală de punere în aplicare a acordului-cadru este adoptată după expirarea termenului de transpunere a Directivei 1999/70/CE, dar în domeniul său de aplicare *ratione temporis* se încadrează numai contractele și raporturile de muncă pe durată determinată care erau în curs de executare înainte de intrarea în vigoare a măsurii sau al căror termen a expirat într-o perioadă determinată înainte de intrarea în vigoare a măsurii, dar după termenul de transpunere a directivei, în timp ce măsurile legale echivalente preexistente nu au un domeniu de aplicare limitat în timp și privesc toate contractele de muncă pe durată determinată încheiate, în curs de executare sau al căror termen era expirat la momentul intrării în vigoare a Directivei 1999/70/CE și la expirarea termenului său de transpunere?
 - b) atunci când în domeniul de aplicare al unei astfel de măsuri legale adoptate în vederea punerii în aplicare a acordului-cadru se încadrează numai contractele sau raporturile de muncă pe durată determinată care, pentru a fi considerate succesive, trebuie să îndeplinească în mod cumulativ următoarele condiții: 1) între acestea să intervină o perioadă care să nu depășească trei luni și

- 2) acestea să aibă o durată totală de cel puțin puțin douăzeci și patru luni înainte de intrarea în vigoare a măsurii respective, independent de numărul de reînnoiri contractuale, sau să fi existat în temeiul acestora o durată de angajare de cel puțin optsprezece luni dintr-un total de douăzeci și patru începând cu contractul inițial în cazul în care au existat cel puțin trei reînnoiri în plus față de contractul inițial, în timp ce măsurile legale echivalente preexistente nu stabilesc astfel de condiții, ci se aplică tuturor contractelor (succesive) de muncă pe durată determinată, indiferent de durata minimă a angajării și de numărul minim de reînnoiri contractuale?
- c) atunci când măsura legală în discuție de punere în aplicare a acordului-cadru prevede ca efect juridic destinat protejării lucrătorilor cu contract pe durată determinată și prevenirii abuzurilor, în sensul Acordului-cadru cu privire la munca pe durată determinată calificarea contractului de muncă pe durată determinată drept contract pe durată nedeterminată cu efect pentru viitor (*ex nunc*), în timp ce măsurile legale echivalente preexistente prevedeau calificarea contractelor de muncă pe durată determinată drept contracte de muncă pe durată nedeterminată începând de la data încheierii lor inițiale (*ex tunc*)?
- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dacă la intrarea în vigoare a Directivei 1999/70/CE existau în ordinea juridică internă măsuri legale echivalente în sensul clauzei 5 alineatul (1) din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată care face parte integrantă din directiva menționată, precum dispoziția pertinentă în prezenta cauză, respectiv articolul 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920, constituie o reducere inacceptabilă a nivelului general de protecție acordată lucrătorilor cu contract de muncă pe durată determinată în ordinea juridică internă, în sensul clauzei 8 alineatele (1) și (3) din acordul-cadru, adoptarea unei măsuri legale în vederea punerii în aplicare a acordului-cadru, precum dispoziția pertinentă în cauza principală, respectiv articolul 7 din Decretul prezidențial nr. 164/2004, când acesta prevede ca unic mijloc de protecție împotriva abuzului a lucrătorilor cu contract de muncă pe durată determinată, obligația angajatorului de a plăti salariul și o indemnizație de concediere, în caz de angajare abuzivă prin contracte de muncă pe durată determinată succesive, ținând cont de faptul că:
- a) obligația de a plăti salariul și indemnizația de concediere este prevăzută de dreptul intern pentru orice tip de raport de muncă și nu vizează în mod special evitarea abuzurilor în sensul acordului-cadru și
- b) punerea în aplicare a măsurilor legale echivalente preexistente are ca efect juridic recunoașterea contractelor de muncă pe durată determinată succesive ca fiind contracte pe durată nedeterminată;
- 4) În cazul unui răspuns afirmativ la întrebările precedente, atunci când interpretează dreptul intern în raport cu Directiva 1999/70/CE, instanța națională trebuie să înlătore aplicarea dispozițiilor incompatibile cu această directivă cuprinse de măsura legală adoptată în vederea punerii în aplicare a acordului-cadru, dar care conduce la o reducere a nivelului general de protecție acordată lucrătorilor pe durată determinată în ordinea juridică internă, precum dispozițiile articolelor 7 și 11 din Decretului prezidențial nr. 164/2004 și trebuie să aplice în locul acestora dispozițiile cuprinse în măsura legală echivalentă națională care exista la intrarea în vigoare a directivei, precum dispozițiile articolului 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920?
- 5) Atunci când instanța națională consideră aplicabilă, în principiu, într-o cauză privind munca pe durată determinată, o dispoziție (în speță, articolul 8 alineatul 3 din Legea nr. 2112/1920) care constituie o măsură legală echivalentă în sensul clauzei 5 alineatul (1) din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată care face parte integrantă din Directiva 1999/70/CE și în temeiul căreia constatarea că au fost încheiate contracte de muncă pe durată determinată succesive, fără a exista un motiv obiectiv privind natura, tipul sau caracteristicile activității prestate care să justifice aceasta, implică recunoașterea faptului că astfel de contracte sunt contracte pe durată nedeterminată:
- a) sunt compatibile cu dreptul comunitar o interpretare și punere în aplicare a dreptului intern de către instanța națională potrivit căroră, în toate cazurile, constituie un motiv obiectiv pentru încheierea de contracte de muncă pe durată determinată faptul că dreptul temei juridic pentru încheierea acestora a fost invocată o lege privind angajarea în temeiul unor contracte pe durată determinată pentru satisfacerea unor nevoi sociale sezoniere, periodice, temporare sau excepționale, chiar dacă în realitate nevoile satisfăcute sunt „permanente și durabile”?
- b) sunt compatibile cu dreptul comunitar o interpretare și punere în aplicare a dreptului intern de către instanța națională potrivit căroră o dispoziție care interzice transformarea contractelor de muncă pe durată determinată în sectorul public în contracte de muncă pe durată nedeterminată trebuie interpretată în sensul că în sectorul public transformarea unui contract sau a unui raport pe durată determinată în contract sau raport pe durată nedeterminată este absolut interzisă în toate cazurile, chiar și atunci când acest contract a fost încheiat în mod abuziv pe durată determinată, și anume atunci când nevoile satisfăcute erau în realitate „permanente și durabile” și că într-un astfel de caz instanța națională nu mai are posibilitatea să aprecieze natura reală a raportului de muncă în litigiu și calificarea sa corectă drept contract pe durată nedeterminată; sau interdicția menționată mai sus trebuie să se limiteze numai la contractele de muncă pe durată determinată care au fost încheiate în mod real pentru a satisface nevoi temporare, neprevăzute, urgente, excepționale sau similare, nefiind aplicabilă și contractelor încheiate în realitate pentru a satisface nevoi care sunt „permanente și durabile”?